

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 11 | 1. JUNI 1924 | 73. AARGANG

ASTRONOMIEN
I DE GAMLE OG NYE SKRIFTER.

(Af *Joseph A. West* i »Improvement Era«.)

—

Enok, Abraham og Moses maa have været vel bevandrede i Astronomien, thi Herren aabenbarede dem mange Ting vedrørende Himmellegemerne, hvilket fremgaar af Moses og Abrahams Bøger i den Kostelige Perle, den første aabenbaret til Joseph Smith og den anden oversat af ham fra gamle ægyptiske Optegnelser. (Jos. Smiths Levnedsløb, Side 88.) Det er ogsaa tydeligt, at Job, og maaske andre af de tidligere Profeter og Patriarker, var bekendte med dette Emne, thi Herren spurgte Job, hvor han var, »da Morgenstjerner sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde« (38: 7), og videre siger han: »Kan du knytte Syvstjernens Baand, eller løse Orions Reb?« (38: 31.)

At den nyere Tids Resultater paa Astronomiens Omraade i mange Henseender harmonerer med Aabenbaringerne fra Herren er let paaviseligt; og den Kendsgerning, at Joseph Smith, der paa den Tid var uden Kundskab om videnskabe-

lige Emner, fremsatte mange astronomiske Sandheder, som de Lærde senere har stadfæstet, kan betragtes som et stærkt Bevis for, at han var guddommeligt inspireret. For Eksempel:

Ved en vis Lejlighed viste Herren Enok den stjernebesaaede Himmelhvælvings Uendelighed, og i sin store Forundring udbrod han:

»Dersom det var muligt for Mennesket at tælle Jordens Støv, ja Millioner Kloder lig denne, vil det ikke være en Begyndelse til dine Skabelsers Antal.« (Moses 7: 30.)

Til Moses sagde Herren: »Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker.« (Moses 1: 37.)

Medens Ordene »dine Skabelser« kan hentyde til mange andre Ting end Verdener, saa menes der hermed nærmest, hvad der var blevet aabenbaret om Himlene, nemlig deres utallige Verdenssystemer.

Da disse Ting blev aabenbaret for næsten et Hundrede Aar siden, tænkte man sig ikke Stjernerne saa talrige, som man nu véd, de er. Astronomien lærer nu, at der mindst er et Hundrede Millioner af dem, hvoraf hver enkelt er en Sol eller et Centrallegeme i et Planetsystem, og at disse Solsystemer hver indbefatter mange Verdener, hvoraf nogle er storre end Jordens Bane. Videnskabsmænd har for nylig maalt Afstanden fra og Diameteren af den store, røde Stjerne i Orion, kaldet Betelgeuse, og finder, at dens Afstand er 175 Lysaar og dens Diameter 60 Millioner danske Mil. Dette harmonerer med, hvad Herren sagde til Abraham, nemlig at nogle Stjerner var meget store, hvilket vi senere vil henfore til.

Den nyere Astronomi lærer, at Rummet mellem Stjernesystemerne er opfyldt af kosmisk Stov eller Urstof, der ved en begyndende Verdensdannelse sammentrækkes eller fortættes til, hvad der kaldes Taagepletter, hvoraf der beregnes at være en halv Million paa forskellige Trin af Verdensudviklingen, men endnu kun mere eller mindre fortættede Taagemasser. Dette kaldes for Nebularhypothesen, ifolge hvilken Solsystemets Kloder engang har været Taagesamlin-

ger i Rummet. Det vilde her føre for vidt at give en nærmere Forklaring af denne.

Vi lærer gennem nyere Aabenbaring, at da Gud skabte Jorden, gik han ud i Rummet, antagelig langt fra andre Planetsystemers forstyrrende Indflydelse, og af de derværende Elementer eller Grundstoffer dannede han en Verden.

Herren sagde til Moses:

»Thi se, der er mange Verdener, som er gaaet til Grunde formedelst min Magts Ord, og der er ogsaa mange, som nu staa, og de er utallige for Mennesket. . . . Og ligesom een Jord skal forgaa tillige med dens Himle, saa skal en anden fremkomme.« (Moses 1: 35, 38.)

I første Bind af »Den nyere Videnskabs Historie« siger Henri Smith Williams angaaende denne Del af Emnet, paa Side 52, om en Stjernes Tilblivelse:

»En Stjerne er et Himmellegeme, der er dannet af en Nebulas kosmiske Taage. Stjerneudviklingens forskellige Trin er ganske tydelig aabenbaret for os gennem Spektroskopet.«

Han beskriver derefter de forskellige Forandringer, som en Stjerne gennemgaar, indtil den bliver en mørk Verden, der faar sit Lys fra en Sol i Systemets Midte ligesom vor Jord for nærværende og saaledes bliver tjenlig til Opholdssted for Mennesker. Naar den har gennemløbet Udviklingen, bliver den ødelagt, enten ved en indre Eksplosion eller ved Sammenstød med et andet Himmellegeme, og dens Bestanddele spredes ud i Rummet som kosmisk Støv for senere at blive benyttet igen ved Dannelsen af andre Verdener. Han siger:

»Der synes imidlertid ikke at være nogen Grund, hvorfor en given Stjerne ikke kunde gennemgaa Processen fra Sammenstød, Taagedannelse, langsom Afkøling til Opløsning, Gang efter Gang i det uendelige.«

Han siger ogsaa, efter mere udførligt at have udviklet Lovene for Himmellegemernes Tilblivelse:

»Saaledes kan den kosmiske Race, hvis samlede Masse udgør Stjerneuniverset, blive vedligeholdt — de enkelte Solsystemer, saaledes som vort, bliver født, ældes og dør for at leve igen i nye Formationer, medens Universet som et Hele beholder sit Enhedspræg, trods alle disse indre Omdannelser.«

George E. Hale siger i »Scribners Magazine«:

»Hvilket Billede fremholdes ikke herved for vor Forestillingsevne! Myriader af Stjerner, mange af dem langt storre end Solen, ordnede i Systemer saa store, at Lyset ikke kan gennemfare dette Univers i mindre end tre hundrede tusinde Aar. Hver Stjerne Midtpunktet for mægtige tiltrækkende og frastodende Kræfter, der drager til sig alle mindre Legemer, der kommer i deres Nærhed, og frastøder Elektroner og andre uendeligt smaa Elementer, hvilke udslynges til Universets fjerneste Regioner. Hver af disse, med Millioner af samme Slags, bevæger sig gennem Rummet, eller sammentrækkes til store, kosmiske Skyer. Og dette er kun det halve Billede, thi hver nok saa lille Fnug eller Stovgran er sammensat af tallose Molekuler, og disse igen af Atomer, i hvilke de hvirvlende Elektroner, ligesom Solsystemets Planeter, bevæger sig i Baner omkring et Centrum — deres Sol.«

Blandt de mange underfulde og skonne Ting, der siges i Pagtens Bogs 76. Kapitel, indeholder det 22—24. Vers folgende:

»Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saá ham hos Guds hojre Haand, og vi horte Rosten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er Sønner og Døtre af Gud.«

Astronomer hylder den Anskuelse, at mange af Verdenerne i Universet er beboede. Læg Mærke til folgende fra »Den nyere Videnskabs Historie«, 1. Bind, Side 9:

»Laplace og Herschell tilkommer Æren for at have lært, at Tyngdekraften opbyggede de Systemer, som den endnu kontrollerer; at vort Univers kun er en mindre Taageplet; vor Sol kun en mindre Stjerne; vor Jord kun et Støvgran i Altet, vor Race kun en af de Myriader af Slægter, der befolker en Uendelighed af Verdener.«

Svaret er givet i Abrahams Bog, det tredie Kapitel, hvor vi blandt andre vigtige Sandheder læser folgende:

»Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede for Verden var; . . . og der stod en iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, som var hos ham: Vi vil gaa ned, thi der er Rum der, og vi vil tage af disse Elementer (Astronomer vilde maaske kalde det kosmisk Stov), og vi vil danne

en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi vil prøve dem dermed og se, om de vil gøre alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem; . . . og de, som holde deres anden Prøvestand, skal Herlighed vorde tildelt evindelig.« (22—26 Vers.)

Herren sagde til Moses: »Dette er min Gerning og Ære, at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Moses 1: 39.)

De Sidste-Dages Hellige er ikke ufornuftige, naar de tror, at ikke alene denne Jord, men utallige Verdener i Rummet blev skabt for tilsidst at blive passende Boliger for Guds Børn, hvor de kan blive iførte Legemer og høste meget værdifulde Erfaringer. Naar Døden rammer dem, gaar de igen ind i den aandelige Tilværelse, hvor deres Udvikling forsættes, indtil de naar frem til Opstandelsen, der udgør det højeste Trin paa deres fremadskridende Livsbane.

I Abrahams Bog 3: 1—4 læser vi:

»Og jeg, Abraham, havde Urim og Thummim, som Herren, min Gud havde givet mig i Ur i Kaldæa. Og jeg saá Stjernerne, at de var meget store, og at en af dem var nærmest ved Guds Trone; og der var mange store Stjerner i Nærheden af denne; og Herren sagde til mig: Disse er de styrende Stjerner, og Navnet paa den store er Kolob, fordi den er mig nær; jeg har sat den til at styre alle dem, som hører til samme Orden som den, hvorpaa du staar.
Og Herren sagde til mig ved Urim og Thummin: Kolobs Omdrejningstider og Aarstider er efter Herrens Orden, og en Omdrejning er en Dag for Herren, ifølge hans Beregningsmaade, hvilken Dag er et tusinde Aar, ifølge den Tidsregning, som er given til den Planet, hvorpaa du staar. Dette er saasom Herrens Tid beregnes, ifølge Kolobs Tidsregning.«

Astronomer lærer, at alle Planetsystemer bevæger sig om et fælles Centrum i en nordvestlig Retning og med en meget stor Hastighed. Vor Jord for Eksempel bevæger sig omkring sin Akse med en Fart af over 250 danske Mil i Timen, og i sit aarlige Løb omkring Solen har den en Hastighed af henved 5 Mil i Sekundet. Desuden følger den Solen og de øvrige Planeter omkring et fjernt Centrum med en Hastighed af over 3 Mil i Sekundet. Om disse Bevægelser, der af Astronomerne betegnes som »Stjernernes regelmæssige Bevægelser«, siger

H. Smith: »Disse Bevægelser kan saaledes tænkes at blive ved for evigt eller til et utænkeligt fjernt Tidspunkt, da alle Stoffer i Universet er forenet til een stor Masse«.

Med Hensyn til den Tid, der vil paakræves til at udføre dette, forudsat at noget saadant var Tilværelsens endelige Maal, forsøger han ikke at sige noget om, thi Tid og Rum er Begreber, der er aldeles ufattelige for Mennesker. Men ved Hjælp af Eksempler kan man ligesom faa en svag Anelse om, hvad der menes.

En Flyvemaskine, der bevæger sig med en Fart af en dansk Mil i fire Minutter, vilde flyve rundt om Jorden i sytten Dage, naa vor nærmeste Nabo i Solsystemet, Mars, i 90 Aar og den fjerneste Planet, Neptun, i fem tusind Aar. Fortsatte den sin Rejse, vilde den naa den nærmeste Stjerne i 50 Millioner Aar, og til en Stjerne i en gennemsnitlig Afstand fra Jorden vilde den behøve fra 20 til 30 Milliarder Aar! Det er derfor ikke saa underligt, at Astronomerne maa anvende en anden Maalestok, nemlig Lysaar, naar de taler om Afstandene i dette umaadelige Univers, hvori vi udgør en saa uendelig lille Del. Denne Maalenhed eller Lysaar er som allerede nævnt henved 250 Millioner danske Mil. Et svagt Begreb om Rummets uhyre Dimensioner faar man, naar man erfarer, at Mælkevejen siges at have en Udstrækning paa mellem to og tre hundrede Lysaar.

Der er en anden Tanke, som jeg kunde ønske at fremsætte i Forbindelse hermed, uagtet den ikke i egentlig Forstand er astronomisk. Fem Syvendedele af Jordens Overflade er dækket med Vand, og kun de to Syvendedele er Land. Det er fastslaaet ved Hjælp af Dybvandsmaalinger, at dersom Landet og Havbunden blev udjævnet, saa at Overfladen alle Vegne var lige langt fra Centrum, da vilde Vandet dække Jorden i henved en kvart Mils Højde, saaledes som det siges at have gjort i den anden Tidsperiode af Skabelseshistorien. Og Herren befalede »Vandene at samle sig til eet Sted, at det tørre ses«.

Efter at Landet var kommet frem og gjort tjenligt til Frembringelsen af Plantevækster, sagde Herren: »Jorden lade fremvokse Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags.« (1. Moseb. 1: 11.)

Da Jorden saaledes var forsynet med Græs og Urter, blev Dyrene til i talrige Arter og Former, og tilsidst blev »Mennesket skabt af Jordens Støv« og givet Herredømme over al Skabningen.

SIG AMEN.

Den Skik at sige Amen i en tydelig Tone ved Slutningen af Bønner i vore Forsamlinger burde bevares iblandt os.

Menigheden blev i tidligere Dage belært om, at denne Skik var antagelig for Herren, og det forventedes, at hvert Medlem i Kirken vilde svare Amen i en lydelig Tone ved Slutningen af de Bønner, der blev fremsagt, og derved tilkendegav for Herren, at den Bøn, som blev opsendt, var deres Bøn.

Mange Steder synes denne Skik næsten helt at være gaaet af Brug i de Helliges Forsamlinger. Somme Tider hører man knapt en Lyd fra Forsamlingen ved Bønnens Slutning. Vi tror, at dette er en stor Forglemmelse, som bør rettes. Den Skik, der er bleven os lært fra Begyndelsen, er den rette og bør derfor bevares.

Vi burde lære vore Børn at sige Amen ved Bordet, naar Velsignelsen nedbedes over vort Maaltid, ligeledes naar Bønner opsendes i Søndagsskolen, i Familiekredsen og i de offentlige Møder. Paa denne Maade kan vi erklære for Herren, at vi ønsker, at han vil høre og besvare den Bøn, som er bleven opsendt, og vi kan være forvisset om, at det vil være ham velbehageligt, thi derved viser vi vor Interesse for de Emner, som Bønnen indbefattede.

Juvenile Instructor.

SAND FRIGØRELSE.

(Se Joh. 8: 31—36.)

—

Hvor hører vi meget i disse vore Dage om Frihed og Frihedsbevægelser. Menneskene vil være frie politisk og socialt saavel som aandeligt. Der raabes paa Frihed til at tale og tænke, Frihed til at handle, til at gøre, som man selv synes. Medens al denne Frihedsstræben er et Tidernes Tegn, et Udtryk for den Higen efter Frihed, der bor i ethvert Menneskes Bryst, saa er det en Kendsgerning, at netop i denne Frihedsbevægelsens Tidsalder er Menneskene i større Trældom end nogensinde.

Til de Jøder, der havde fattet Tro paa Kristus, sagde han ved en vis Lejlighed: »Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple, og I skulle erkende Sandheden, og *Sandheden skal frigøre eder.*« Men de misforstod ham og sagde: »Vi have aldrig været nogens Trælle.«

Saadan er det ogsaa med disse frie Aander i vore Dage, disse Frihedsmennesker, der mener, at Frihed bestaar i at tænke, tale og handle, som man finder for godt, uden Baand, Love eller kirkelige Pligter, uden Ansvarsfølelse overfor en højere Magt. Og Frelserens Svar til disse frie Jøder er ligesaa rammende i Dag: »Hver den, som gør Synder, er Syndens Træl.«

Dèr røg Friheden; thi ser vi disse frie Aander paa nært Hold, viser deres Frigjorthed sig kun at være et Blændværk. De føler sig frie overfor, hvad de kalder Kirkens Tvang og Religionens Aag. De har overskaaret alle Baand og frasagt sig alle Forpligtelser overfor Gud og hans Befalinger, men netop i samme Forhold, som denne deres Frihedsbestræbelse har ført dem bort fra Gud, er de blevne Syndens Trælle.

Jesus siger, at kun Sandheden kan gøre fri. Ingen Løgn eller Digt, ingen Fraser eller løse Paastande, langt mindre Frækhed eller Tøjlesløshed, kan frigøre; men kun Sandhed, og al Sandhed kommer fra Gud. Jesus bragte Sandheden, den

virkelige Frigorelse, og derfor sagde han: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet.«

Den, der vil virkeliggore sit Livs skonneste Drom, blive et virkeligt frit Menneske, maa se Trældommen lige i Øjnene. Hvad er det, som med tusinde fine Traade og gyldne Snore, med stærke Baand og raslende Kæder gor Mennesker ufri i alt? Det er Synden. Ingen er fri, som er Syndens Træl. Og enhver er Syndens Træl, som ikke er bleven frigjort fra Synden ved Jesus Kristus. »Dersom da Sonnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig frie.«

Der er to Magter i Universet — og kun to. Det gode og det onde, Lyset og Morket, Sandheden og Lognen er forskellige Betegnelser paa disse to Magter, og vi maa enten tjene den ene eller den anden. Vi kan ikke holde os neutrale; vi kan ikke forkaste den ene uden at overgive os til den anden; vi kan ikke ophore med at tjene Gud uden straks at være Djævelen underkastet, ligesaa lidt som vi kan gaa bort fra Lyset, uden at være i Morke.

Det gode eller Sandheden er selve Livet; det er »Frihedens fuldkomne Lov«, og vi er bestemte til Frihedens Liv, derfor bliver Trældommens Tilværelse en solle Karikatur. Men Trældommen kommer til os i Lysets Skikkelse og i Frihedens Navn for at lægge os i sine Slavelænker. Vi blændes af det falske Skær og kaster Guds Bud og Jesu Vidnesbyrd til Side for at »være frie« og bliver derved Syndens Trælle. Virkelig Frihed bestaar i at tjene Gud, thi Gud er vor Fader, og hos ham horer vi hjemme; der er vi ikke Trælle, men Husets egne Born. Derfor er det den mest fuldkomne Frihed at tjene Gud, at folge Jesus og underkaste os hans Vilje: Sandheden. Jesus selv sagde: »Jeg gor intet af mig selv. Og Faderen har ikke ladet mig alene, fordi jeg gor altid det, som er ham til Behag.« Dette er Frihedens Hemmelighed: Uegennytten, Uselviskheden ved helt at leve i Gud. Dette er Frigorelse i Ordets fulde Betydning. Dersom vi tjener Gud og holder hans Bud, da er vi frie Aander — ikke losrevne Kometer, der farer rundt paa

deres Vej mod det yderste Mørke, men lysende Stjerner, der følger Solens Lov.

Men Frigorelse er ikke et Øjebliks Værk eller en pludselig Forvandling; det er en Skole med mange Klasser og med daglige Lektier. Det kan ikke være andet. Frigorelse er et Liv, der skal tilegnes paa alle Tilværelsens Omraader. Derfor siger Herren: »Dersom I bliver i mit Ord, er I sandelig mine Disciple, og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.« Og ved en anden Lejlighed: »Dersom I elske mig, da holde I mine Bud, og mine Bud er ikke svære.«

At holde Guds Bud, at efterleve Jesu Kristi Evangelium, at kæmpe mod Synden i alle dens Former og ærligt at omvende sig og gore det gode er Vejen, der forer til fuldstændig Frigorelse, til den højeste Uafhængighed og virkelig Frihed.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

ANKOMST OG BESKIKKELSE. Ældste Niels Anders Pehrson fra Kaysville, Utah, ankom til Kobenhavn den 6. Maj 1924 for at virke som Missionær i den danske Mission. Han er beskikket til Aarhus Konference.

FORFLYTTELSE. Ældste Oscar Soderquist, der ankom den 13. Februar 1924 paa Vej til Sverige, har nu faaet sit Pas paategnet og er overført til den svenske Mission. Han rejste fra Kobenhavn sidst i Maj.

Ældsterne Walter Nielsen og Edw. H. Sørensen, der den 13. April blev kaldet til at genorganisere Nordost Sjællands Gren, er lost fra dette Hverv, da de erklærer det umuligt at faa Logi af nogen Slags i Helsingør eller Omegn. Br. Nielsen er forflyttet til Aarhus Konference og Br. Sorensen til Aalborg. Ældste Truman Nielsen er ligeledes forflyttet fra Kobenhavns til Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ET SIDSTE-DAGES MIRAKEL.

Mormonismen er bleven »et stort og underfuldt Værk« i Verdens Øjne, men for de Sidste-Dages Hellige er det et fremskridtsmæssig Mirakel. Uden guddommelig Medvirkning og Fuldmagt fra Himmelen, samt det personlige Vidnesbyrd (en Tro, som er en Gave fra Gud), kunde denne Kirke aldrig være bleven en Organisation, der opfylder Profetierne, saaledes som Tilfældet er. Den er udset til at triumfere ved Hjælp af Sandhedens Sværd og at herske ved at virke og arbejde i Kristendommens Aand og til Gavn for Menneskene.

Joseph Smiths første Syn var ingen Drøm eller Fantasifoster. Det var en Aabenbaring saa langt over et Menneskes Forestillingsevne, som Solen er over en Buelampe. Lunden, forherliget ved et Mirakel, var et helligt Sted for den første Sidste-Dages Hellig, en uskyldig, sandhedssøgende Dreng; den var et Tempel, velsignet med et Besøg af Gud, Faderen og hans Søn, Verdens Frelser. De blev begge set, de begge talte og blev hørt. Faderen præsenterede sin udødelige, opstandne Søn, Forløseren, paa en Maade, der viste den største Hensynsfuldhed for den ene, og den højeste Anerkendelse og Kærlighed for den anden. »Joseph, denne er min elskelige Søn, hør ham.« Joseph fremsatte da sit Spørgsmaal, der blev besvaret af Sønnen, som tillige gav ham vigtige Raad og Advarsler. (Kostelige Perle, Side 83—87.) Dette Mirakel var en Opfyldelse af Herrens profetiske Ord og bragte Menneskeheden Kundskab om noget, som den i høj Grad trængte til.

Det sande Gudsbegreb var blevet saa forvansket gennem falske Lærdomme, at intet mindre end en direkte Aabenbarelse af den evige Faders og hans Søns Personlighed som to særskilte Væsener kunde danne et sikkert Grundlag for Tidernes Fyldes Husholdning. »Mørke skjulte Jorden.« Den sande og levende Gud var bleven filosoferet ud af Tilværelsen i Menneskers Tanker. Miraklet i Lunden bragte den tabte Sandhed tilbage. Det var »en lysere Dags Morgenrøde«. Der

var nu et Menneske paa Jorden, der havde mere end blot Tro paa Gud — han havde Kundskab om Gud, Faderen, og hans Son, Jesus Kristus, og denne Kundskab var af en vedvarende og voksende Beskaffenhed. Alle, som kender Joseph Smiths uforbeholdne og aldrig svigtende Troskab mod den Kundskab, han modtog i dette forste Syn, kan sige om ham, hvad Paulus sagde om sig selv: »Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Lobet og bevaret Troen.«

»Mormonismen«s næste store Mirakel var Engelen Moronis Besog. Dette himmelske Sendebud, der havde haft Pladerne i sin Varetægt for mere end et tusinde Aar, lod til at kende den unge Profet, thi han kalder Joseph ved Navn. Dette Mirakel udmærker sig ved at blive gentaget ialt fire Gange. (Kostelige Perle, Side 88—92.)

Under de Forberedelser, der satte Joseph i Stand til at modtage og oversætte Pladerne, blev flere Mirakler udfort, og et af disse var af en saadan Beskaffenhed, at Joseph gjorde sig skyldig i et Fejlgreb. Med en Aabenhjertethed, der ikke kendetegner Bedragere eller Fantaster, fortæller han imidlertid udforligt om sin Fejltagelse og den Irettesættelse, han modtog.

Pladernes Overlevering til Joseph, tilligemed Ansvaret for deres Sikkerhed og Maaden, hvorpaa de skulde bruges, var ogsaa et Mirakel — Opfyldelsen af de profetiske Udtryk i Ps. 85: 12 og Mormon 8: 16.

Et udodeligt Væsen, der kunde træde ind i og forlade et Værelse med lukkede Dore, ligesom den opstandne Jesus gjorde, overrakte disse Plader til Joseph. Oversættelsen af Pladerne var et af de mest omfangsrige Mirakler, vi har nogen Beretning om. Mose Syner og Aabenbaringerne til Johannes er korte i Sammenligning med Mormons Bog, et Værk, der under hele dets Udforelse fra forst til sidst krævede overnaturlig Bistand. Som et afgorende Bevis paa Menneskers Hjælpeloshed, naar de prover paa at lose en saadan Opgave alene, behover man blot at læse Pagtens Bogs tredie Kapitel,

hvor Joseph Smiths Ærlighed og ydmyge Sindelag igen er lagt for Dagen. Med uforfærdet Dristighed fremsætter han for Verden den ydmygende Irettesættelse, som han modtog fra Herren. Bedragere har ikke for Vane at tugte sig selv offentlig. (Se Pag. Bog 10: 1—4.)

De tre Vidner, hvis Vidnesbyrd ledsager enhver Udgave af Mormons Bog, var meddelagtige i et Mirakel. De var Vidne til, at Pladerne blev holdt frem for dem af en Guds Engel, der kom ned fra Himmelen, og de horte Herrens Rost erklære, at Oversættelsen var udfort formedelst Guds Gave og Kraft. Alt dette var overnaturlige Vidnesbyrd i den Forstand, at det, der foregik, laa udenfor de kendte fysiske Loves Omraade. Og uagtet disse Vidner gav efter for deres Kods Skrobeligheder, saa fastholdt de deres Vidnesbyrd uforandret gennem Livet og bar det i deres Dodsstund.

De otte Vidners Vidnesbyrd er af en ligesaa uomstodelig Beskaffenhed, men Maaden, hvorpaa det blev givet, horer ikke ind under det overnaturlige.

Hele Mormons Bogs Indhold er en Beretning om Guds vidunderlige Handlemaade med sit Folk, skreven af inspirerede Mænd. Pladernes Opbevarelse, Fremkomst og Oversættelse samt det Indtryk, Bogen gor paa en alvorlig og tænkende Læser, horer ind under det mirakulose. (Se Moroni 10: 4.)

Mormons Bog gav Jordens Indbyggere det evige Evangeliums Fylde, saaledes som det blev aabenbaret til Amerikas Fortidsindvaanere, men den meddelte ikke Menneskene Myndighed til at handle i Herrens Navn paa Jorden.

Det forste Ordinance-Mirakel i Kirkens Historie var Beskikkelsen af Mænd i Kodet til igen i vore Dage at handle med Fuldmagt fra Gud. Denne Begivenhed er kaldet Gengivelsen af det mindre Præstedomme. Blandt de opstandne Væsener i de himmelske Boliger blev Johannes Doberen udvalgt til at udføre den Mission at komme til Jorden for at meddele Menneskene denne Myndighed og give Lofte om andre Budbærere med Noglerne til det hojere Præstedomme.

Dette Mirakel fandt Sted den 15. Maj 1829. Da dette Sendebud fra det Høje ankom, fandt han Joseph og Oliver knælende i Bøn. Han tilkendegav sig for dem, udførte Handlingen, tilføjede visse Formaninger og Løfter og forlod dem. Paa den samme Dag blev de to første autoriserede Daabshandlinger i mange Aarhundreder udførte paa Jorden. Aarons Præstedømme, der blev ladt tilbage blandt Israeliterne efter Mose Død, og som under Frafaldet helt blev borttaget, var saaledes gengivet med Nøglerne eller Fuldmagten til at meddele det til andre.

Oliver Cowdery beskriver denne Tildragelse saaledes: »Pludselig, som ud af Evigheden, talte Forløserens Røst Fred til os, medens Sløret adskiltes, og en Guds Engel, iført Herlighed, kom ned og meddelte det saa længselsfuldt ventede Budskab, samt Nøglerne til Omvendelsens Evangelium. Hvilken Glæde! Hvilket Under! Hvilken Forundring! Medens Verden var i Uro og Forvirring, medens Millioner var som Blinde, der famler efter en Væg, og medens Mennesker i Almindelighed levede i Uvished, saá vi med vore Øjne og hørte med vore Øren. Vi saá ligesom i det klareste Daglys, ja klarere end Glansen af Solens Straaler, som den i Maj Maaned udbredte sin Pragt over Naturen. Hans Stemme, skønt mild, gennemtrængte vort Indre, og hans Ord: »jeg er eders Medtjener«, bortjøg al Frygt. Vi lyttede, vi saá, vi beundrede! Det var en Engels Røst fra Herligheden; det var et Budskab fra den Allerhøjeste. Og da vi hørte ham, glædede vi os, medens hans Kærlighed brændte i vor Sjæl, og vi bleve indhyllede i den Almægtiges Syn. Hvorledes kunde vi tvivle? Uvished var flygtet, Tvivl var begravet for aldrig mere at opstaa, medens Opdigt og Bedrageri havde taget Flugten for bestandigt.«

Et andet Ordinance-Mirakel, kun korteligt omtalt, var Gengivelsen af det højere Præstedømme. Uagtet Stedet og Datoen ikke er givet direkte, saa er det ifølge Pag. Bog 27: 12; 128: 20 en Kendsgerning, at Begivenheden fandt Sted før Kirkens Organisation og ved Susquehanna Floden. Den sidste Henvis-

ning indeholder Profetens Vidnesbyrd angaaende de tre Apostles Besog.

Beretningen om Organisationen af Kirken lyder saaledes: »Vi vedblev at bære Vidnesbyrd og give Oplysninger saa vidt, som vi havde Lejlighed dertil; og vi gjorde vore Brodre bekendt med, at vi havde faaet Befaling til at organisere Kirken. I den Hensigt forsamlede vi os i Peter Whitmers Hjem Tirsdag den 6. April 1830. Efter at have aabnet Modet med Bon til vor himmelske Fader, fortsatte vi saaledes, som det var os befalet. Vi spurgte vore Brødre, om de vilde anerkende os som deres Lærere i Ting vedrørende Guds Rige, og om de var enige med os i at organisere Kirken i Overensstemmelse med den Befaling, vi havde modtaget. Alle disse Forslag vandt deres enstemmige Bifald. Jeg lagde da mine Hænder paa Oliver Cowdery og ordinerede ham til Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvorefter han ordinerede mig, ogsaa til en Ældstes Embede i Kirken. Vi tog Brod, velsignede det og brød det med dem, ligeledes Vin, velsignede den og drak den med dem. Da lagde vi vore Hænder paa hvert enkelt tilstedeværende Medlem af Kirken, at de kunde modtage den Helligaands Gave og blive bekræftede Medlemmer af Kirken.«

Saaledes var dette store og underfulde Værks mirakulose Begyndelse.

(»Relief Society Magazine«.)

ØJNE, SOM IKKE SE.

En Kunstner blev saa henrykt over det foran ham liggende Landskabs Skonhed, at han sogte at tolke sin Begejstring i Ord. »Se,« udbrod han, »det glinsende Vandspejl, de skonne Konturer af Bjergene i Baggrunden, det blaa imellem Træernes Løv!«

»Blaat imellem de gronne Træer?« spurgte hans Ledsager. »Det kan jeg ikke se.«

»Nej, maaske ikke, men vilde du ikke onske, du kunde?« var Svaret.

Mangen en Ældste har, efter at han med hele sin Sjæls brændende Iver har beskrevet en af Evangeliets herlige Sandheder, mødt det kolde, ligegyldige Svar: »Jeg kan ikke se det.« Og da har han i Følelsen af, at hans Tilhorer talte sandt, med hele sit Hjertes Inderlighed fremsat det Ønske: Nej, men om blot du dog kunde.

Frelseren sagde, at det var forundt hans Disciple at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder, men de Vantro kende dem ikke. Hvorfor? Han giver os Svaret: »Thi dette Folks Hjerte er blevet slovet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket.«

Som det var i Frelserens Dage, saaledes er det nu. Jesus sagde til de Vantro paa den Tid: »Mange Profeter og Retfærdige attraaede at se, hvad I se, og saá det ikke; og at høre, hvad I hørte, og hørte det ikke.«

»Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren, fordi de hore.« Og paa samme Maade kan virkelige Sidste-Dages Hellige glæde sig og opsende Tak til Herren for, at de har været værdige til at faa deres Øjne og Øren berorte og aabnede af Forstaaelsens Aand, saaledes at de ser og horer og fatter Skønheden af vor Herres gengivne Evangelium.

STRØTANKER.

Penge erhvervede uærligt er aldrig værd, hvad de har kostet, medens en god Samvittighed aldrig koster saa meget, som den er værd.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).